

Stížnost obrací se toliko proti výroku žal. úřadu, že výnos býv. min. pro Slov. z 12. října 1922 vyhovuje všem formálními náležitostem, tvrdíc, že výnos požadavkům § 10 zák. čl. XIV:1914 neodpovídá, poněvadž zákaz rozšiřování v cizině vytištěných tiskopisů podle cit. zákonného ustanovení může býti vydán toliko min. nařízením. Rozvádějíc tuto námitku vytýká stížnost, že cit. výnos opatřený nadpisem »Oznam« nebyl vydán ve formě min. nař., že nebyl podepsán ministrem a že nebyl publikován ve sbírce zák. a nař.

O stížnosti uvážil nss:

Podle § 10 zák. čl. XIV:1914 může ministerstvo z veř. zájmů zakázat rozšiřování tiskovin mimo území čsl. republiky vydaných neb tištěných anebo mimo toto území jinak rozmnožovaných. Toto zákonné ustanovení zmocňuje tedy min., aby rozšiřování uvedených tiskovin zakázalo, aniž určuje, jakým způsobem tento zákaz má býti proveden, zejména nepředpisuje, že by se tak musilo státi ve formě »min. nař.«. Ani ostatní ustanovení cit. zák. o tisku nepraví ani nenasvědčují tomu, že by zmíněný zákaz musel býti vydán ve formě min. nař. Naopak z předpisu čísla 3 § 24 cit. zák. čl. plyne, že zákaz podle 3. odstavce § 10 nemusí býti vydán a publikován ve formě »min. nař.« v technickém slova smyslu. Ustanovení čísla 3 § 24 činí totiž trestnost rozšiřování tiskovin proti zakazu vydanému podle 3. odst. § 10 závislou na tom, zda pachatel o zakazu tomto věděl. Toto ustanovení, kdyby § 10 požadoval pro zákaz rozšiřování tiskovin formy nařízení, nedalo by se uvést v soulad se zásadou, že neznalost trestní normy není důvodem exkulpačním a s pravidlem, že znalost předpisu obsaženého v nařízení se jako znalost všeobecně platné normy obecně předpokládá. Výjimku ze všeobecně platné zásady, že neznalost trestní normy není důvodem exkulpačním, zák. čl. XIV:1914 nezná.

Z těchto úvah nemohl nss uznati za správné stanovisko stížnosti, že zákaz rozšiřování tiskovin vydaný podle 3. odstavce § 10 cit. zák. čl. ministerstvem musí býti vydán ve formě »min. nař.« a shledal proto stížnost, která jiné námitky neobsahuje, bezdůvodnou.

#### Č. 10.465.

**Živnostenské právo: I. \*** Předpisem § 2 zák. z 6. února 1920 č. 114 Sb. byla platnost min. nař. z 27. prosince 1893 č. 194 ř. z. o prohlášení hlavního města Prahy s obcemi předměstskými za místa vyňatá (§ 2 odst. 2 zák. z 26. prosince 1893 č. 193 ř. z.) rozšířena i na ostatní obce a osady, sloučené s hlavním městem Prahou. — **II. \*** Stavitel, který nabyt stavitelské koncese v obci dříve, než tato prohlášena byla za místo vyňaté podle § 2 odst. 2 zákona z 26. prosince 1893 č. 193 ř. z., může v základě § 21 cit. zák. prováděti v této obci při stavbách, do jeho oboru spadajících, samostatně i práce tesařské.

(Nález ze dne 1. dubna 1933 č. 4684.)

V ě c: Václav B. v P. (adv. Dr. Cyril Vaněk z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o provádění tesařských prací stavitelem.



**V ý r o k:** Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

**D ů v o d y:** Nálezem z 22. května 1929 odsoudil magistrát hlav. města Prahy st-le Václava B., stavitele v Praze-D., pro přestupek § 22 živn. řádu, poněvadž na stavbě domu v D. provedl tesařské práce.

St-l podal proti tomuto nálezu odvolání, ve kterém namítal, že má právo prováděti tesařské práce v uvedené části Prahy, poněvadž tato část, třeba zák. č. 114/20 byla sloučena s Prahou v jedinou obec, přece ještě nestala se tím místem, vyňatým podle § 2 zák. o koncesovaných stavebních živnostech, a že i kdyby opak byl pravdou, měl by st-l na základě své stavitelské koncese oprávnění prováděti tesařské práce v D., poněvadž obdržel koncesi již v roce 1918, tedy před sloučením D. s hlavním městem Prahou.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad rekurs st-lův, poněvadž v předpisu § 2 zák. č. 114/20 o sloučení sousedních obcí a osad s Prahou, jenž ustanovuje, že dnem sloučení podřizuje se celý obvod vytčený v § 1 všem zákonům a ustanovením platným pro hlav. město Prahu, pokud v tomto zákoně není jinak ustanoveno, dlužno spatřovati normu, kterou platnost min. nař. o prohlášení Prahy za místo vyňaté podle § 2 zák. o stav. živnostech č. 193/1893 ř. z. byla rozšířena na celý obvod nově utvořené Velké Prahy. Z důvodu toho není st-l oprávněn prováděti tesařské práce v D., bez ohledu na to, kdy stavitelskou koncesi obdržel.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Podle § 2 zák. o staveb. živnostech nesmí stavitel v těch místech, která min. nař. byla prohlášena za místa vyňatá, prováděti sám práce spadající do oboru živnosti tesařské, nýbrž musí prováděním jich pověřiti oprávněného mistra tesařského. Min. nař. z 27. prosince 1893 č. 194 ř. z. bylo hlavní město Praha, spolu s městskými obvody Smíchovem, Karlínem, Král. Vinohrady a Žižkovem prohlášeno za místo vyňaté. Tehdejší obec Dejvice za místo vyňaté prohlášena nebyla. Na sporu je otázka, zda sloučením D. s Prahou podle zák. ze 6. února 1920 č. 114 Sb. nastala v tomto stavu nějaká změna. Podle § 2 tohoto zák. byl dnem sloučení sousedních obcí a osad s Velkou Prahou podřízen celý obvod vytčený v § 1 (tedy i obvod dosavadní obce D.) zákonům a ustanovením platným pro hlavní město Prahu, pokud v tomto zákoně, t. j. v zák. č. 114/20 není ustanoveno jinak. V odst. 2 § 2 příkladmo (arg. slova »zejména rozšiřuje se«) uvádějí se některé předpisy, jejichž platnost rozšířena na celý uvedený obvod, v odst. 3 pak uveden předpis, jehož platnost zůstala omezena na dosavadní obvod.

Poněvadž pro hlav. město Prahu platilo v době vydání tohoto zákona ustanovení min. nař. č. 194 z r. 1893 ř. z., jímž byla Praha prohlášena za místo vyňaté, byla ustanovením § 2 zák. č. 114/20 platnost tohoto nař. rozšířena na celý obvod uvedený v § 1 cit. zák., pokud pro jednotlivé části jeho již dříve nebylo v platnosti, a v důsledku toho stala se i část tohoto obvodu zvaná D. místem vyňatým ve smyslu § 2 zák. o stav. živnostech. Kdyby byl zákon chtěl tento důsledek vyloučiti, byl by vzhledem k ustanovení § 2 odst. 1 cit. zák. výslovně musil tak učiniti, jako to učinil v odst. 3. Neučinil-li tak, nutno míti za to, že po účinnosti tohoto zák. platí min. nař. č. 194/1893 ř. z., jímž Praha prohlášena byla za místo vyňaté, pro celý obvod nynějšího hlavního města Prahy.



Podle výslovného předpisu § 2 zák. č. 114/20 provedena byla unifikace právního řádu platného dosud v Praze na straně jedné a v obcích připojených na straně druhé tím způsobem, že pokud výslovně nebyla stanovena výjimka (čelední řád v odst. 3), platí na příště v celém sloučeném obvodu právní předpisy platné pro hlav. město Prahu.

Vzhledem ke zcela jasnému ustanovení § 2 cit. zák. nelze pro opačný názor nic dovozovati z toho, že před vydáním zák. č. 114/20 nebyly slyšeny živn. korporace, a podobného ustanovení nemají zákony č. 213/19 a 214/19 o sloučení obcí s městem Brnem a Olomoucí.

Stížnost vytýká dále, že st-1 byl oprávněn k provádění tesařských prací v městské části D., i kdyby skutečně šlo o místo vyňaté, poněvadž obdržel stavitelskou koncesi dříve, než místo ono sloučením s hlav. městem Prahou stalo se místem vyňatým. Námitku tu uznal nss důvodnou. Podle § 21 zák. č. 193 ř. z. z r. 1893 nemá prohlášení určitých měst po účinnosti tohoto zák. za místo vyňaté vlivu na objem živn. oprávnění existujícího v dotčeném místě před prohlášením jeho za místo vyňaté. Proto, je-li pravda, že st-1 nabyl stavitelské koncese se stanovištěm v D. před účinností zák. č. 114/20, na základě něhož, jak svrchu dovedeno, staly se D. místem vyňatým, pak nemůže st-li býti upíráno právo, aby v této části města při stavbách do jeho oboru spadajících prováděl i práce tesařské bez oprávněného mistra tesařského. Náhled žal. úřadu, že jest lhostejno, kdy st-1 stavitelskou koncesi dostal, odporuje zákonu, a bylo proto nař. rozhodnutí, na tomto nesprávném právním názoru založené, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

#### Č. 10.466.

**Živnostenské právo: K průkazu způsobilosti pro nabytí koncese instalatérské stačí (mimo vyučení) čtyřleté zaměstnání v podniku třebas jiném než instalatérském, spadá-li zaměstnání to v obor instalatérských prací vůbec.**

(Nález ze dne 1. dubna 1933 č. 4932.)

**P r e j u d i k a t u r a:** srov. Boh. A 7229/28.

**V ě c:** Odborné společenstvo instalatérů plyno- a vodovodů pro západní Slezsko v Opavě proti zemskému úřadu v Brně (za zúč. Josefa B. v O. adv. Dr. Frt. Wien-Claudi z Prahy) o koncesi k zařizování vodovodů.

**V ý r o k:** S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t. —

**D ů v o d y:** Josef B. požádal okresní úřad v Opavě za udělení koncese k zařizování vodovodů se stanovištěm v tom domě, ve kterém provozuje dosud živnost klempířskou. — Společenstvo instalatérů plyno- a vodovodů pro západní Slezsko, byvši vyzváno, aby se vyjádřilo o průkazu způsobilosti žadatelem předloženém, prohlásilo, že jmenovaný vykazuje celkovou pomocnickou dobu 41 měsíců, 27 dní, že nelze za platná vysvědčení uznati vysvědčení vydaná továrnou na zápalky »Solo« a továrnou na šicí stroje »Minerva«, poněvadž tyto podniky neprovádějí instalatérské práce k dohotovení vlastních výrobků, a nemůže tudíž při